

af den gode Grund, at et saadant Samtykke aldrig har været forlangt. I Folketinget foreligger der derimod forskellige Tilfælde, navnlig de, som det ærede Medlem nævnte, og jeg skal med Hensyn hertil kun bemærke, at disse ere afgjorte paa forskellig Maade, og at altsaa allerede deraf fremgaar, at der ikke har dannet sig nogen egentlig Praksis. I alle Tilfælde vilde en saadan Praksis, der maatte have udbannet sig i Folketinget, ikke have nogen afgørende Betydning for dette Ting. Allerede dette vil gøre, at der ikke kan være Tale om, at den Afgørelse, der træffes i Dag, vil kunne drage Konsekvenser med sig for Fremtiden. Jeg mener blot udtrykkelig at burde pointere, at den Afgørelse, der ventelig træffes her i Dag, paa ingen Maade præjudicerer andre Afgørelser, som Tinget senere maatte komme til at træffe, idet Tinget selvfølgelig i hvert Tilfælde maa staa fuldstændig frit over for Bedømmelsen af de foreliggende Omstændigheder.

Naar nu et Par ærede Medlemmer have ment at burde anbefale Tinget ikke at stemme for Udvalgets Indstilling, skal jeg tillade mig dertil at sige, at det jo aldeles ikke er Meningen, at man paa nogen Maade ved Afstemning for Indstillingen udtaler sig pro eller contra over for, hvad det ærede Medlem (Sunn), mod hvem Ansvarer eventuelt vil blive gjort gældende, har udtalt. Det er slet ikke Meningen. Vi skulle her slet ikke tage Realiteten af Sagen op til Behandling; vi udtale kun, at vi efter Omstændighederne ikke ville nægte Tilladelse til, at det Ansvar, som det ærede Medlem udtrykkelig selv har anmodet Tinget om at give vedkommende Tilladelse til at rette imod ham, maa blive gjort gældende. Under disse Omstændigheder og kun under disse er det, at Udvalgets Indstilling foreligger. Jeg tillader mig derfor at gentage min Anbefaling af at vedtage Udvalgets Indstilling.

Det. Hansen: Det Standpunkt, den ærede Ordfører stillede sig paa og tilraadede det høje Ting at stille sig paa med Hensyn til denne Sags Afgørelse, er altsaa det, at naar et Medlem af dette Ting, mod hvem der er rettet en saadan Begæring, som her foreligger, erklærer sig enig i, at Tinget giver sit Samtykke eller endog, som i det foreliggende Tilfælde anmoder Tinget om at

give sit Samtykke, skal dette høje Ting, uden at undersøge Sagens Realitet, uden at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de Angreb, som det Medlem har gjort paa en udenforstaaende, have været motiverede eller ikke motiverede, om de have været fremtatte af virkelige loyale, berettigede Motiver og Grunde, eller om de maasse have andre Grunde, give sit Samtykke til Udleveringen. Vi skulle simpelthen erklære, at naar der kommer en udenforstaaende og begærer at faa Lov til at lægge Sag an mod et af Tingets Medlemmer, og det paagældende Medlem af Tinget siger, at han er enig deri, ere vi ogsaa villige til at udlevere ham! Det nytter ikke noget, at den ærede Ordfører siger: Vi etablere ikke noget Fortilsælde. Jo, det er netop et Fortilsælde, fordi vi staa det fast, at naar det paagældende Medlem af Tinget har givet sit Samtykke, skal Tinget ikke kunne nægte sit Samtykke. Det er efter min Mening et meget farligt Princip, som man paa ingen Maade skulde gaa ind paa. Det er jo klart, at der er saa overmaade mange Hønsørgrunde eller Loyalitetsgrunde, hvad man nu vil kalde dem, der maa indvirke paa et Medlem, som har set sig i den Nødvendighed at maatte angribe en udenforstaaende, saaledes at dette Medlem, naar den udenforstaaende ønsker at anlægge Sag imod ham, siger: Jeg skjuler mig ikke under min Rigsdagsstilling; jeg er villig til at møde dig for Retten eller paa en anden Valplads. Jeg er ogsaa overbevist om, at det er disse Motiver som have ledet det ærede Medlem fra den Rreds (Sunn) til at give sit Samtykke. Det er overmaade rosværdige Motiver, som tjene i høj Grad til hans Ros; men det kan aldeles ikke være afgørende for dette Ting; derpaa er det ikke, det kommer an. Vi ere ikke berettigede til at unblade at gaa ind paa Sagens Realitet, og det rent formelle Standpunkt, som den ærede Ordfører for Udvalget stiller sig paa, er efter min Mening forfæstelig. Skulde det blive Skik og Brug i Rigsdagen, i Folketing og Landsting, at der bliver sat en Pression paa det Medlem, mod hvem en saadan Begæring vides, saaledes at han ikke godt anstændigvis kan nægte at give sit Samtykke, er det det samme som at ophæve Bestemmelsen i Grundlovens § 57; thi kommer der saa ad Mæret et andet lignende Tilfælde, og det paagæl-